

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησία δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 22. Τριμηνος δρ. 12.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Α. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10. Ἀμερικῆς δολ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 12 Ἰανουαρίου 1924

Ἔτος 46ον — Ἀριθ. 7

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ 1924

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Μὰ ὁ Σεῖχης Ἑλ-Μεσσὶρ εἶχε ἀφήσει στὸ γιό του παραγγελίαν νὰ μὴ ξεχάσῃ ποτὲ ἐκεῖνη τὴν ὑπηρεσίαν κι' ὁ Λακδάρ εἶχε ὀρκιστῇ. Γιαυτὸ ἔτρεφε πάντα ἀγάπην γιὰ τοὺς Γάλλους καὶ ἰδίως γιὰ τὸν ἀρχηγό τους, τὸ νεαρὸν ἐκείνο στρατηγὸ Βοναπάρτη, πού, θαμπωμένοι ἀπ' τὴ δόξα του κι' οἱ Μουσουλμάνοι ἀκόμη κι' οἱ Φελλάχοι τῆς Αἰγύπτου, πίστευαν ὅτι ἦταν ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ.

Μὲ τὴν ἀγάπην ἦρθε κι' ὁ ἐνθουσιασμός. Κι' ὅταν σχηματίσθηκε τὸ σῶμα τῶν Μαμελούκων, ὁ Λακδάρ ζήτησε καὶ κατόρθωσε νὰ καταταχθῇ.

Ἀπὸ τότε εἶχε διασχίσει τὴν Εὐρώπην, ἀκολουθώντας τὸν ἀρχηγό του, πού εἶχε γίνῃ πιά Αὐτοκράτωρ. Μὰ ποτὲ δὲ μπόρεσε νὰ συναντήσῃ τὸν παλιὸ λοχία τοῦ σώματος τῶν Δρομάδων.

— Καὶ φαντάσου, εἶπε ὁ Ἑρρίκος, ὅτι τὸν ἀκολουθοῦσες ἀπὸ κοντὰ τὸν πατέρα μου, γιὰ αὐτὸς πάντα ἦταν ἢ στὴ Φρουρά, ἢ στὸ Ἐπιτελεῖο τοῦ Αὐτοκράτορος.

— Κι' ὅμως δὲν τὸν βρῆκα, ἀπάντησε ὁ Λακδάρ.

Καί, μὲ τὴ μοιρολατρεία τῆς φυλῆς του, πρόσθεσε:

— Ἦταν γραφτὸ νὰ μὴ τὸν βρῶ, μὰ ὅμοια ἦταν γραφτὸ νὰ βρῶ τὸ γιό του. Ὁ Ἀλλάχ εἶναι δίκαιος!

— Καὶ ὅμως, εἶπε ὁ Ἑρρί-

κος μὲ τὴν παντοτινὴ διάθεσή του, ὕστερ' ἀπὸ τὸ Βατερλώ μᾶς ἄφησες. Δὲν τὰ κατὰφερες καλά!

— Εἰγώ, μετὰ τὸν Ἀλλάχ, ἔναν Κύριο ἀγαποῦσα. Μὰ κι' αὐτὸς ἔφυγε, ξαναγύρισα κι' ἐγὼ στὸν Ἀλλάχ.

— Λογικὴ ἢ σκέψη σου, εἶπε ὁ ὑποπλοίαρχος Δασινύ, μὰ λησμονεῖς κάτι ἄλλο: Ἐμεῖς εἴμαστε πολιτισμένοι, καὶ

τοὺς αἰχμαλώτους τοὺς θεωροῦμε ἱερούς, ἐνῶ ὁ Νταῆς σου ἀποκεφαλίζει ἀνθρώπους ἀόπλους καὶ ἀνυπερασπίστους.

— Ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Ἀλγερινὸς κουνώντας τὸ κεφάλι.

Σώπασε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα πρόσθεσε:

— Μὴ φοβάσαι, πλοίαρχέ μου... Τώρα πού ξέρω... εἰστε γιὰ μένα ἱεροί. Ὁ Ἀλλάχ ἄς μοῦ τὸ συγχωρήσῃ, μὰ θὰ σὰς ὑπερασπίσω καὶ μὲ τὸ ἴδιο τὸ κεφάλι μου ἀκόμα.

Τέντωσε μιὰ στιγμὴ τ' αὐτὶ καὶ εἶπε:

— Μιλιά!... ὁ Μοκράν ἐρχεται νὰ κάμῃ τὴ βάρδια του.

Ἐσφίξε ἀκόμη μιὰ φορὰ τὸ χέρι τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ καὶ βγήκε.

Ἀπ' τὴν ἡμέρ' αὐτή, ἡ τύχη τῶν αἰχμαλώτων γύρισε πολὺ εὐνοϊκὰ.

Ὁ Λακδάρ ὥς τώρα μιλοῦσε στὸ Μοκράν ὅπως σὲ κατώτερο. Τώρα τοῦ μιλοῦσε φιλικώτερα, τὸν καλόπιανε καὶ μάλιστα τοῦ ὑπέθαλπε ἕνα πάθος του, τὸ χάσις, πού οἱ Τούρκοι τὸ μασσοῦν καὶ τὸ καπνίζουν μὲ ἡδονή, ὅπως οἱ Κινέζοι τὸ ἀφιόνι.

Κάθε μέρα ὁ Λακδάρ προμήθευε χάσις στὸ Μοκράν καὶ κείνος, ἀπορροφημένος ἀπ' τὸ φρικτὸ ναρκωτικὸ, ἔκανε νὰ φανῇ ἡμέρες δλόκληρες. Κι' ἔτσι ὁ Λακδάρ μπόρουσε νὰ λήῃ στοὺς φίλους μὲς τὰ πολεμικὰ νέα.

Ἀποροῦσαν οἱ αἰχμαλῶτοι γιὰ τὴν ἀκόμη, ὅπως ἔμαθαν ἀπ' τὸ Λακδάρ, ὁ στόλος δὲν εἶχε φανῇ, μ' ὅλο πὺ ἀπ' τὴν ἡμέρα τῆς αἰχμαλωσίας τους εἶχαν περάσει τρεῖς ἐβδομάδες καὶ πλέον.

Δίχως ἄλλο ὁ στόλος τοῦ Δουπερρέ εἶχε νὰ κάμῃ μὲ τρικυμίες καὶ ἀνέμους.

«Φάνηκε μ' ὅλην του τὴ μεγαλοπρέπεια ὁ Χουσεῖν, ὁ Νταῆς τῆς Ἀλγερίας...» (Σελ. 41, στ. α').

Ήταν ο μεγαλύτερος στόλος που είχε στείλει η Γαλλία, απ' την εποχή της εκστρατείας της Αλγύπτου. Τον αποτελούσαν τριακόσια σαράντα έφτά πολεμικά κι' εκατόν πενήντα μικρά μεταγωγικά για την αποδίδωση των στρατευμάτων. Τα στρατεύματα αυτά θάφταναν τις τριάντα χιλιάδες μαζί με τις διοικητικές και υγειονομικές υπηρεσίες.

Ο συνταγματάρχης Καρδινιάν, όταν είδε στο Τουλόν, όπου είχε συνοδεύσει το γιό του, τις προετοιμασίες, ψιθύρισε:

— Πήραν για υπόδειγμα την εκστρατεία του 1798, μα τους λείπει κάτι: Ένας στρατηγός Βοναπάρτης!

Όταν έμαθε ότι είχε αναλάβει την αρχιστρατηγία ο κόμης Μπουρμόν, θυμήθηκε αμέσως ότι η υποχώρησή του στο Βατερλώ είχε επιτελέσει την πτώση του Ναπολέοντος.

— Τον έδωκαν για να εξιλεωθώ, ψιθύρισε.

Μ' όλ' αυτά, η θέα των πολεμικών εκείνων που ξεκινούσαν μ' ανοιγμένα παννιά, στο τέλος των ενθουσίων. Κι' όταν και το τελευταίο παννί χάθηκε στον ορίζοντα, μπήκε κατασυγκινημένος στο λεωφορείο και ξεκίνησε για το Παρίσι.

Όσο για το στόλο, αναγκάστηκε να προσορμισθώ στο Λαπαλμά για ν' αποφύγει ενάντιους ανέμους.

Κι' έτσι στις 11 Ιουνίου δεν είχε ακόμη έλθει με το στόλο του αποκλεισμού.

Τέλος, τη χαραυγή της 13 Ιουνίου, το πρώτο γαλλικό πολεμικό φάνηκε στο βάθος του πελάγους.

Ο Λακδάρ τους έφερε την είδηση. Ήταν σκυθρωπός και αμίλητος.

Ο Έρρίκος μάντευσε τις σκέψεις του και χτυπώντας τον στον ώμο, του είπε:

— Ε, φίλε, φοβάσαι για τα κεφάλια μας;

Ο Λακδάρ κούνησε θλιβερά το κεφάλι:

— Ο Θεός είναι μεγάλος!.. Αυτός ορίζει!..

— Έχεις δίκιο! τούπε ο Δεγεσσύ.

Και γυρίζοντας στους συντρόφους:

— Παιδιά, δε είμαστε ούμε. Μοφ φαίνεται ότι η ώρα είναι κοντά.

— Εγώ δεν απελπίζομαι! φώναξε ο Έρρίκος. Εγώ πιστεύω στα θαύματα!.. Άλλωστε ο Λακδάρ είναι μαζί μας.

— Ο Θεός μόνο ξέρει! ψιθύρισε ο παλιός Μαρμελούκος.

Και τραβήχτηκε συλλογισμένος.

Τη στιγμή εκείνη έφτασε ο βρόντος της πρώτης κανονιάς. Με τι αγωνία και τι ρίγος την άκουσαν!

Όλη τη νύχτα δεν έκλεισαν μάτι.

Η αύγή τους βρήκε στο πόδι.

— Σήμερα οι λογαριασμοί θα κανονιστούν άριστά! είπε ο Έρρίκος.

Ξαφνικά, σά νάθελε ν' απαντήσει στον Καρδινιάν, μια κανονιά ακούστηκε, ύστερα δεύτερη, ύστερα μια ατέλειωτη ομορφονιά που τη συνόδεψε ο ήχος που άφηνε το τουφεκίδι, σά να πετούσαν μεγάλα σμήνη από έντομα που βομβούσαν.

Ο γαλλικός στρατός, υποστηριζόμενος από τα κανόνια του στόλου, αποδιδάχονταν στη χερσόνησο Σιδι-Φερούχ και έτοιμαζόταν να δώσει τη μάχη του Στατούλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. Ημέρες αγωνίας.

Το λεωφορείο έχει ξεκινήσει από το Τουλόν και μέσα στο βάθος του, ο συνταγματάρχης Καρδινιάν κάθεται κατευχαριστήμενος.

Το ώρατο παράστημα των Γάλλων στρατιωτών που τους είδε να επιδιόχονται κι' η προσεχτική οργάνωση όλης αυτής της εκστρατείας τον ενθουσίασε.

— Άλλωστε είναι και μια άλλη σκέψη που τον κάνει περήφανο: «Είναι κι' ο γιός του μαζί τους!»

Ο άνθρωπος αυτός, που είχε γνωρίσει τη φωτιά είκοσι μαχών, στην ιδέα ότι ο γιός του ξεκινούσε για εκστρατεία, έννοιωθ' έναν ενθουσιασμό που μόνο όσοι έχουν ψυχή στρατιώτου μέσα τους μπορούν να έννοήσουν.

Κι' όμως η ιδέα ότι ο Έρρίκος μπορούσε και να χαθή σ' αυτή την εκστρατεία, όπου είχαν να κάμουν μ' έχθρο βάρβαρο κι' απολίτιστο, του φέρνε κάπου-κάπου μιά ανατριχίλα. Μά γρήγορα το πατρικό αίσημα αποκοιμίζεται μπροστά στον πατριωτισμό.

— Άλλωστε έκανε και μιά άλλη σκέψη. — Άν πέση, συλλογίζονταν, θά πέση όπως και γώ: Θά σηκωθώ πάλι και θά συνεχίσει τον πόλεμο. Μήπως και γώ μια και δυο φορές έπεσα στη μάχη και με νόμιζαν για σκοτωμένο;

Μά έμενε κάτι άλλο, που τον πείραζε: — Έπί τέλους, ψιθύρισε, καλός κι' ο αρχιστρατηγός Μπουρμόν, αφού κι' αυτός έχει βγή απ' το μεγάλο σχολείο Έκείνου! Άλλ' αυτή η αναθεματισμένη ή άσπρη σημαία!... Λες και πηγαίνει όχι για πόλεμο, αλλά για διαπραγματεύσεις άνακωχής!...

Πολλοί τότε στη Γαλλία έκαναν τις ίδιες σκέψεις με τον Καρδινιάν. Λάτρευαν τον Ναπολέοντα. Κι' η εξορία του, η ζωή που πέρασε στο θλιβερό νησί της Αγίας Ελένης και τέλος ο θάνατός του στην εξορία, είχε μεταβάλλει τ' όνομά του σε θρύλλο.

Το τα συγχωρούσαν τώρα όλα: Το δεσποτισμό του, τα σφάλματά του, την άκράτητη φιλοδοξία του και το αίμα που είχε χύσει σ' όλες τις άκρες της Ευρώπης.

Κι' ενώ τ' άλογα του λεωφορείου έτρεχαν γοργά στο δρόμο ή, φαντασία

του συνταγματάρχη ταξίδευε στα περασμένα, με τις ατέλειωτες περιπέτειες και την πολλή δόξα. (Ακολουθεί)

ΤΟ ΜΟΛΥΒΕΝΙΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΚΙ

Μαζί με πολλά άλλα μολυβένια στρατιωτάκια, κοιμώμουν πολύν καιρό μέσα σ' ένα ξύλινο κουτί, τυλιγμένος με τσιγαρόχαρτα.

Μιά μέρα, κάποιος άνοιξε το κουτί μας, μ' έβγαλε, με ξετύλιξε. Κι' είδα μπροστά μου ένα παιδάκι που με κοίταζε γελαστό κι' έφώναζε:

— Α, τί ωραίος σηματοφόρος!

Μ' έστρεψε τότε σ' ένα τραπέζι με τάλλα στρατιωτάκια του κουτιού. Μας χώρισε όμως σε δυό. Από τ' ένα μέρος έβαλε στρατιωτάκια που φορούσαν κάσκες. Από τ' άλλο έβαλε στρατιωτάκια που φορούσαν κούκους. Και μπροστά μπροστά έμένα που κρατούσα τη σημαία. Από πίσω άράδιασε τα κανόνια. Κι' άρχισε να δίνει προστάγματα:

— Έμπρός!.. έφοδος!.. πύρ!.. τροχάδην!.. προηγηδόν!.. πύρ!..

Άλλά κανέναν μας δεν κουνιόταν. Ούτε έτρεχε, ούτε ξαπλωνόταν, ούτε πυροβολούσε. Στεκόμαστε στη θέση μας, σά να περιμέναμε κι' εγώ δεν ξέρω τί.

Το παιδάκι έχασε την υπομονή:

— Θά κουνηθώ, δειλοί! μ' έφώναζε.

Και με το γρόθο του άρχισε να χτυπά το τραπέζι από κάτω.

Άλλά το τραπέζι ήταν βαρύ κι' όσο κι' αν το χτυπούσε το παιδάκι, δεν τρανάζόταν. Έτσι και μες δεν προχωρούσαμε βήμα, δεν κάναμε τίποτα. Μόλις και μετά βίας αλλάζαμε θέση. Κι' ένας από μας, αντι να τρέξει μπροστά, έπεσε γάμω με το πλευρό.

— Ούφ! έκαμε το παιδάκι. Άπελπισία είναι!..

Και δεν ήξερε τί να κάνει, όταν μπήκε στην κάμαρα ένας μεγάλος κύριος.

— Μπαμπά! μπαμπά! του φώναξε το παιδάκι. Αυτοί δε θέλουν να πολεμήσουν!

— Τί μου λές! αποκρίθηκε ο κύριος.

Τότε να τουφεκιστούν όλοι!

— Μά ποιός να τους τουφεκίσει, που δεν κουνιέται κανείς; είπε το παιδάκι.

— Χμ! αυτό είναι το ζήτημα! αποκρίθηκε ο κύριος χαμογελώντας.

Και φαίνεται πως έμεινε άλυτο γιατί σε λίγο το παιδάκι μ' έμαζε, μ' έμαζε στο κουτί μας και μ' έσκέπασε.

Εγώ όμως δεν μπόρεσα να καταλάβω για ποιό λόγο ήθελε και καλά να πολεμήσουμε και να σκοτωθούμε.

Τί είχαμε να μοιράσουμε; Από το ίδιο κουτί δεν ήμαστε όλοι; Ο ίδιος τεχνίτης, κι' απ' το ίδιο μέταλλο, δεν μ' έφτιαξε; Και το κουτί δεν μ' έχωρούσε όλους;

KIMON AΛKIAHΞ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΗ

[Συνέχεια και τέλος της σελ. 43]

Ο άνθρωπος αποκρίθηκε:

— Δεν μπορώ να σου το πω, αν δεν το βλέπεις μόνος σου.

«Και βιαστικός έφυγε, για να πάει να ζεστάνει το παιδί του και τη γυναίκα του.

«Άλλ' ο βοσκός σκέφθηκε, ότι δεν έπρεπε να χάσει τον άνθρωπο εκείνον από τα μάτια του, πριν καταλάβει τι έσημαιναν όλ' αυτά. Έσηκώθηκε λοιπόν και τον ακολούθησε.

«Και ο βοσκός είδε πως ο άνθρωπος δεν είχε καν ούτε μια καλύδη για να κοιμηθώ: η γυναίκα του και το παιδί του ήταν ξαπλωμένα στο βάθος μιάς σπηλιάς ενός βουνού, που οι τοίχοι της ήταν κρύοι και γυμνοί.

«Σκέφθηκε ότι το άθωο μικρό πλάσμα κινδύνευε να πεθάνει από το κρύο και, μολονότι ήταν σκληρός, συγκινήθηκε απ' αυτήν την άθλιότητα. Έβγαλε το σάκκο του από τον ώμο και πρόσφερε στον άνθρωπο μια προβειά λευκή και μαλακή, λέγοντάς του να βάλει το μωρό να κοιμηθώ επάνω.

«Την ίδια στιγμή που έδειχνε τόση καλοσύνη κι' έλεημοσύνη, τα μάτια του άνοιξαν: και είδε ότι δεν μπορούσε να δει πρωύτερα και άκουσε ότι δεν είχε άκουσει ως τώρα.

«Είδε γύρω του ένα κύκλο άγγέλων με άσημένα φτερά. Καθένας τους κρατούσε στο χέρι ένα έγχορδο όργανο και όλοι, με φωνή καθαρή και δυνατή, τραγουδούσαν ότι τη νύχτα αυτή ο Μεσσίας είχε γεννηθεί που θά έσωζε τους ανθρώπους από τ' άμαρτήματά τους.

«Και κατάλαβε τότε πως το κάθε τι είχε τόση χαρά μέσα του, πού, τη νύχτα αυτή, δεν ήθελε κανένα να προξενήσει το ελάχιστο κακό.

«Και οι Άγγελοι δεν ήταν μονάχα μες στη σπηλιά. Παντού βρισκόντανε, άλλοι καθησμένοι στο βουνό και άλλοι πετώντας στους ούρανους. Σμήνη δόκλχηρα έρχόντανε από το μακρινό δρόμο κι' όλοι τους σταματούσαν για να ιδούν το Παιδί.

«Και παντού η χαρά, η ευθυμία, παντού τραγούδια και παιγνίδια. Κι' ο βοσκός τα είδε όλ' αυτά στη σκοτεινή νύχτα όπου πριν δεν μπορούσε τίποτα να διακρίνει. Αισθάνθηκε τέτοια ευτυχία γιατί είχαν ανοίξει τα μάτια του, ώστε έπεσε γονατιστός και ευχαρίστησε το Θεό.

«Όταν η γιαγιά έφθασε στο σημείο αυτό του παραμυθιού της, αναστέναξε και είπε:

— «Ο, τι όμως ο βοσκός αυτός έδλεπε και μες μπορούμε να το δούμε. Οι Άγγελοι πετούν στον ούρανό κάθε

Χριστουγεννιάτικη νύχτα και από μ' ες έξαρτάται να τους διακρίνουμε.

Άκούμπησε το χέρι της στο κεφάλι μου και είπε:

— Αυτό θέλω να το θυμάσαι, γιατί είναι τόσο αληθινό, όπως με βλέπεις και σε βλέπω. Τα φώτα και οι λαμπάδες δεν μ' ες χρειάζονται. Δεν είναι απαραίτητος ο ήλιος, ή σελήνη: αλλά μόνο μάτια που ξέρουν να μένουν ανοιχτά, θαυμάζοντας το μεγαλείο του Δημιουργού.

[Selma Lagerlöf] ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΠΡΑΤΕΙΚΑΣ

ΟΙ ΚΑΜΠΑΝΕΣ

Καμπάνες χτυπούν μέσ' στη γλαυκή μοναξιά. Ο ούρανος είναι κατάφωτος από τον πρωινό χειμωνιάτικο ήλιο, τα βουνά χιονισμένα, τα λαγκάδια όγρ' από την αδιάκοπη βροχή της νύχτας. Κ' οι καμπάνες ήχουν, σάν ένα γνώριμο ευθυμο γέλιο, με μιά παιδική φαιδρότητα μέσ' στη γλαυκή μοναξιά. Ο αντίλαλος που αφήνουν μέσ' στις χαράδρες και τις πλαγιές είναι σάν τον κρότο του καθάριου κρυστάλλου κι' απλώνεται σάν τον άνασασμό του χειμάρρου πάνου στις άσπρες, ακηλίδωτες εκτάσεις που χύνει πλήθια τα ρόδα της ή αύγης. Άς είναι μακαρισμένη ή αγαθή ευδοκία, που ευλόγησε τη νύχτα τούτη τη γη κ' έχυσε το ίλαρό της φως πάνου στους καταφρονεμένους και τους ταπεινούς, πάνου στους δικαίους και τους άδικους!

Οι καμπάνες που χτυπούν μέσ' στη γλαυκή μοναξιά δεν είναι από χαλκό, από σκληρό κι' αλύγιστο μέταλλο. Δεν αφήνουν μιάν επίσημη κ' επιβλητική ήχ' βγαλμένη από την καρδιά των σκοτεινών Δεκεμβρίων. Ούτε σαλπίζουν σάν σάλπιγγες έφοδου γύρω από τα τείχη της Ίεριχώς. Δεν είναι φκιασμένες από άσημη ή από χρυσάφι στιλπνό: είναι πολύ άπλεις για να μ' εσώσουν αν τιμητρήσουν με τις μικρές τους δυνάμεις τη φαιδρότητα μιάς ευτυχισμένης γιορτής. Η φωνή τους δε μπορεί ν' απλωθώ πέρ' από την άβυσσ' έρημιάς στις πολυθρόνες και ανήσυχες πολιτείες. Οι καμπάνες της γλαυκής μοναξιάς ήχουν σάν στόματα παιδιών, που έσπούν σ' έν' άφρόντιστο γέλιο: είναι σάν μικροί, μαγεμένοι αόλοι που μιλούν έκστατικά για μυστικές ευτυχίες μοιάζουν με ράμφη κορυδαλών, που ύψώνουν την ευχαριστήρια δέσσή τους προς το διάφανο φώς της αύγης: δεν είναι πιό χοντρές από τους άλυκους των άνοιξιάνικων ρόδων, που μεθούν από άνέκφραστη ευτυχία, καθώς τους γκρίζουν άπαλά τα γαλάζια φτερά των ζεφύρων. Οι καμπάνες της γλαυκής μοναξιάς διηγούνται με μιά φωνή χαϊδευ-

τική σάν το κελάρισμα της πηγής μέσ' στην κουφάλα του βράχου, όλα τα μεγάλα και τα θαυμάσια του Θεού: μιλούν για το άσπλο χιόνι των ψηλών βουνών, για τις μελωδικές φωνές του δάσους, για τα γαλήνια, κοιμισμένα λαγκάδια, για τα χρυσόδετα ρόδα της αύγης, για την στοχαστική ήρεμία των χωραφιών, που μεγαλώνει πληθωρικά το νέο γρασίδι. Οι καμπάνες της γλαυκής μοναξιάς μιλούν σάν μαγεμένοι αόλοι και για κάτι άλλο άκόμα: για την φαιδρότητα των παιδικάτων χρόνων και για την καλοσύνη των άπλοϊκών καρδιών.

ΙΩ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΔΙΑΒΑ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

III

Σάν κάποιες ρόδες να κυλούν ακούγονται στο δρόμο: ένα άλογο άσθετικό που στη δουλειά πηγαίνει βραχνό το κλάμμα ενός παιδιού (σε ποιόν της φτώχειας νόμο ή Μοίρα του να τώριξε και το ψωμί δε βγαίνει!)

Βουβές, σβυσμένες οι φωνές μιάνης καμπανας φτάνουν, που προσκαλούν τους πιστούς να πάνε σ' όρθρινό. Κάποιου τους πόνου μυστικού: τους φθόγγους λές πως βγάνουν και τους ύψώνουν άπαλά ψηλά στον ούρανό.

IV

Πάνω στη στέγη ο κόκκορας με περιφάνεια κράζει: δυό όρνθια κει-παράμερα για το φαί τσιμπούνται. Ο κήπος μας κατάξερος πεθαίνει από μαράζι. Κάποιος τρανταφυλλιάς μικρής τα λούλουδα μαδιούνται.

Μέσα στο σπίτι, μιά βαρειά πλήξη λές μ' ες πλακώνει... Μά θά τη διώξει γρήγορα κι' αυτήν το Καλοκαίρι, γεμάτο χάρες κι' όμορφιές στην αλάση, που σιμώνει και τη χαμένη μας χαρά και πάλι θά μ' εσώσει!..

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΘΡΥΨΑΛΑ

Χρειάζεται μεγάλη προσοχή για να διακρίνει κανείς το παλιό από το παλιό. Η γλώσσα μας πολύ μ' ες εύκολνει: Άλλο είναι το παλιό σπίτι κι' άλλο το παλιό σπιτο: άλλος ο παλιός άνθρωπος κι' άλλος ο παλιάνθρωπος.

Με την αρχαιότητα μ' ες συνδέει ο θαυμασμός: με την Παλαιότητα ο πόνος. Την Αρχαιότητα την διαιθανόμαστε μέσα στα Μουσεία, κοντά στα Μνημεία άπάνω στα Βιβλία. Την Παλαιότητα την αισθανόμαστε μέσα στην ψυχή μας, — ψυχή που μ' ες την έδωσε ή μητέρα μας κι' ή γιαγιά μας.

«Οποιος έπαινει τον εαυτό του, απαλλάσσει απ' αυτόν τον κόπο τους άλλους.

Α. Γρ. Κ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΥΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΕΣ

*Αγαπητοί μου,

ΩΣ τὰ καταφέραμ' ἔτσι, μυστήριον! Πέρσου, τὸ Φεβρουάριο, παραδεχτήκαμε τὸ Νέο Ἡμερολόγιο γιὰ τίς πολιτικῆς μας σχέσεις. Ἀφῆσαμε ὅμως τὸ Παλιὸ γιὰ τίς θερησκευτικῆς καὶ εἶπαμε: προσωρινῶς, δὲν πειράζει, ἀργότερα τὸ κανονίζουμε κι' αὐτό. Ἀλλὰ μετὰ τὸ ἕνα, μετὰ τὸ ἄλλο, — ὦ, εἶχαμε πολλά, — παραμελήσαμε αὐτὴ τὴ διακανόνισιν. Καὶ φθάσαμε στὸ τέλος τοῦ χρόνου μετὰ τὸ Ἡμερολόγιο σ' ἐνέργειαν, καὶ τὸ πολιτικὸ καὶ τὸ θρησκευτικόν. Ἡ Πρωτοχρονιά ὅμως εἶναι καὶ πολιτικὴ γιορτὴ, εἶναι καὶ θερησκευτικὴ, (τοῦ Ἁγίου Βασιλείου.) Καὶ γεννήθηκε τὸ ζήτημα: πῶς θὰ τὴ γιορτάζουμε φέτο; μετὰ τὸ Παλιὸ Ἡμερολόγιο ἢ μετὰ τὸ Νέο; Ὅσα κάναμε δηλαδὴ Πρωτοχρονιά πρὶν ἔρθῃ ὁ καλὸς Ἀγ. Βασίλης, νὰ μᾶς τὴ φέρῃ ὅπως πάντα; Ἡ θὰ γιορτάζουμε τὸν Ἀγ. Βασίλην, μετὰ τὴν πῆττα του, μετὰ τὰ δῶρα του κι' ὅλα τὰ πρωτοχρονιάτικα συνήθεια, ὅταν πιά ἡ τελετὴ τῆς Πρωτοχρονιάς θὰ εἴχῃ γίνῃ καὶ τὰ κανόνια τοῦ χαιρετισμοῦ τῆς θὰ εἴχῃν πέσει πρὸ δεκατεσσάρων ἡμερῶν; Ἀσχημον καὶ τὸνα καὶ τᾶλλο. Ὡστόσο σὲ τέτοιο διλήμμα βρεθήκαμε φέτο. Καὶ τὰ φάσαμε νὰ λυθῇ μονάχο του. Μὰ ποῖα ἦταν αὐτὴ, ἡ αὐτόματη νὰ ποῦμε, λύση; Νὰ κάνουμε δυὸ Πρωτοχρονιῆς! Τὴ μὴ μὴ πολιτικὴ, τυπικὴ κι' ἐπίσημη, μετὰ τὴν καὶ κανονιῆς καὶ τὴν ἄλλη θερησκευτικὴ, μετὰ Ἀγ. Βασίλην, μετὰ πῆττα, μετὰ κάλαντα, μ' εὐχῆς, μετὰ δῶρα, μετὰ παιχνίδια, μετὰ χρέες.

Δὲν ξέρω τώρα ἂν ἔτσι ἔγινε σ' ὅλα τὰ σπίτια; Ἀλλὰ στὸ δικό μας ἀφῆσαμε πρῶτα νὰ γιορτάσουμε τὰ Χριστούγεννα καὶ μεθαύριο θὰ κάνουμε Πρωτοχρονιά. Τὸ ἴδιο κι' ἡ Διάπλῃσι. Πρῶτα ἔδωκε τὸ Χριστουγεννιάτικο φύλλον τῆς, κι' ὕστερα τὸ Πρωτοχρονιάτικον ποὺ εἶναι τὸ σημερινόν. Γιατὶ θὰ μᾶς φαινόταν πολὺ παράξενα τὰ Χριστούγεννα μετὰ τὴν Πρωτοχρονιά; θὰ νομίζαμε πῶς ἦταν Χριστούγεννα τοῦ... 1924 καὶ θὰ περιμέναμε νὰρθῇ τὴν ἄλλη ἐβδομάδα ἡ Πρωτοχρονιά τοῦ... 1925! Ἐπειτα τί Πρωτοχρονιά θὰ ἦταν ἡ ἄλλη, κατὰ τὸ Νέο Ἡμερολόγιον, χωρὶς Ἀγ. Βασίλην; Πῶς

θάρχονταν, ἂν δὲν μᾶς τὴν ἔφερνε ὁ καλὸς Ἀγιὸς ποὺ ξεκινᾷ κάθε χρόνο καὶ μᾶς τὴ φέρνει ἀπὸ τὴν Καισαρεία; Πῶς θὰ λέγαμε τὰ κάλαντα ποὺ ἀρχίζουν μετὰ τὸνομά του; Καὶ πῶς θὰ παίρναμε ἢ θὰ δίναμε δῶρα ποὺ δὲ θάταν βγαλμένα ἀπὸ τὸ μαγικόν, τὸ ἀκένωτον σακκούλι του;

Θὰ πῆτε: Ὅλ' αὐτὰ τι πραγματικῆς, τι οὐσιαστικῆς σημασίαν ἔχουν; Συνήθειες ἀπλῆς, συνθήκες, ἔθιμα, τίποτ' ἄλλο. Ναί, ἀλλὰ μ' αὐτὲς τίς συνήθειες εἶναι συνυφασμένη ἡ ζωὴ μας; αὐτὲς χαρίζουν ὅλο τὸ γόητρο στίς γιορτὲς μας, αὐτὲς μᾶς δίνουν τὴν ἰδέαν. Καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι σ' ὅλα ἡ ἰδέαν εἶναι τὸ κυριώτερον. Ἄμα λείπῃ αὐτή, ὅλα μᾶς φαίνονται ψυχρά, ἀνούσια, ἀπογοητευτικά...

Ἀπ' ὁποιαδήποτε ἡμέρα π: χ: κι' ἂν ἀρχίζῃ ὁ νέος χρόνος, οὐσιαστικῶς θάταν τὸ ἴδιο. Πάντα δώδεκα μῆνες θάχε, τριακόσιες ἑξήνταπέντε μέρες καὶ τέσσαρες ἐποχές. Μὰ ἔχουμε πιά τὴν ἰδέαν ὅτι ἀρχίζει τὴν 1 Ἰανουαρίου, ὅταν ἔρχεται κι' ὁ Ἀγ. Βασίλης. Κι' ὕστερα ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα, ὅχι πρὶν. Ὅταν δὲν ὑπάρχει αὐτὴ ἡ ἰδέαν, αὐτὴ ἡ γοητεία, τελείωσε! δὲν γιορτάζουμε, δὲν χαιρόμαστε τὴ γιορτὴ μας. Θὰ μᾶς φαινόταν μὴ γιορτὴ παράξενη, ἀνοστή, ἄσχημη. Ἡ, γιὰ νὰ τὴν χαροῦμε, θάπρεπε νὰ ξεχάσουμε μερικὰ πράγματα, ποὺ ὅμως δὲν ξεχνιοῦνται τόσο εύκολα. Παραδείγματος χάριν τὸ Χριστόφωμον ποὺ προηγείται καὶ τὴ Βασίλοπῃτα ποὺ ἀκολουθεῖ...

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, καὶ γιὰ πολλὰς ἄλλες ἀνωμαλίας ποὺ προκύπτουν, νομίζω ὅτι δὲν εἶναι δυνατό νὰ μείνουμε γιὰ πάντα μετὰ τὸ Ἡμερολόγιον. Ἐνὰ μόνον πρέπει νὰ παραδεχθῶμε καὶ μετῆς, καὶ νὰ φάσουμε τᾶλλον ὁλωσδιόλου. Ποιὸ ἀπὸ τὰ δυό; τὸ Παλαιὸ ἢ τὸ Νέο; τὸ Ἰουλιανὸ ἢ τὸ Γρηγοριανόν; Ὅπως σᾶς εἶπα καὶ τότε ποὺ ἔγινε ἡ μισὴ καινοτομία, εἰμαι ὑπὲρ τοῦ Νέου, γιὰτὶ εἶναι ὁρθότερον. Καὶ μ' αὐτὸ γίνεται ἕνα λάθος, ἀλλὰ πολὺ μικρόν, ἀνεπαίσθητον. Ἐνῶ μετὰ τὸ Παλιόν, τὸ λάθος εἶναι μεγάλο. Ἐπειτα ὅλος ὁ πολιτισμένος κόσμος ἔχει τὸ Γρηγοριανόν Ἡμερολόγιον καὶ μετῆς ἐπομένως, ἂν ἀνῆκουμε σ' αὐτόν, πρέπει νὰ τὸ ἔχουμε ἐπίσης. Ἄν ὅμως ἡ Ἐκκλησία μας φρονῇ ὅτι δὲν μπορούμε, ἂν κρίνῃ ὅτι τὸ Ἐορτολόγιον δὲν μπορεῖ νὰ ταίριασῃ μετὰ τὸ Γρηγοριανόν, ἢ ἂν πιστεύῃ ἐπιτέλους ὅτι μᾶς τὸ ἀπαγορεύει τὸ δόγμα τῆς Ὁρθοδόξιας καὶ ὅτι πρέπει νὰ ποτελέσουμε ἐξαίρεση καὶ νὰ μείνουμε σὸν πολιτισμένον κόσμον μονάχοι, τότε ἂς τὸ πάρουμε ἀπόφαση κι' ἂς γυρίσουμε στὸ Ἰουλιανόν. Καλόν, κακόν, θάναί τοιλάχιστον ἕνα. Τί εὐχὴ Θεοῦ! Δὲν μπορούμε κάθε χρόνο νὰ χροῦμε δυὸ

Πρωτοχρονιῆς ἢ νὰ γιορτάζουμε Πρωτοχρονιά πρὶν ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα! Ἐνὰ Ἡμερολόγιον πρέπει νὰ χροῦμε καὶ μετῆς γιὰ ὅλα. Κι' ὁ Ἀγ. Βασίλης νὰ ῥχεται πάντα τὴν Πρώτῃ τοῦ Γενάρου, εἴτε κατὰ τὸ Παλιόν εἴτε κατὰ τὸ Νέον.

Ἄς ἐλπίσουμε λοιπὸν ὅτι γρήγορον θὰ συνέλθῃ μὴ Σύνοδος Ὁρθοδόξων καὶ θὰ αποφασίσῃ ἢ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλόν, ὅπως τὴ φωτίσῃ ὁ Θεός; κι' ὅτι κι' Πολιτεία θὰ συμμορφωθῇ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἀπόφαση. Ὅπως δὴ ποτε φέτος εἶχαμε δυὸ Πρωτοχρονιῆς; καὶ μοῦ φαίνεται τώρα πῶς πρέπει νὰ ναι διπλῆς κι' οἱ εὐχῆς ποὺ χροῦσθω κατὰ τὴ συνήθειαν νὰ σᾶς δώσω. Καὶ νά, βάζω ὅλη τὴ δύναμιν τῆς ψυχῆς μου καὶ σᾶς εὐχομαι: ἢ εὐτυχία σας, αὐτὸ τὸ χρόνο, νὰ ναι διπλὴ ἀπὸ τὴν εὐτυχία ποὺ εἶδατε ὅλους τοὺς ἄλλους, τοὺς περασμένους χρόνους. Κι' ὅσοι γνωρίζετε στὴ ζωὴ σας καὶ τὴ δυστυχία, νὰ μὴ τὴν ξαναδῆτε πιά ποτέ! Τὴν εὐχὴ αὐτὴ κάνω καὶ στὴν ἀγαπητὴν μας Πατρίδα, ποὺ τόση δυστυχία εἶδε τώρα τελευταία. Ἄς παρακαλέσουμε θεομὰ τὸ Θεὸ νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ!

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΑΝΕΥΡΕΤΟ ΔΩΡΟ

Μία φορὰ κι' ἕνα καιρὸ (πολὺ παλιόν) εἶχα μὴν ἀγνωρίστη μαμμὰ, εἶχε μάτια γελαστά, χεῖλια θερμά, μὴ ποὺ μ' ἐτραγουδοῦσε λαλιά.

Μία φορὰ κι' ἕνα καιρὸ (καιρὸ ποῦ) μὴ ξανάθι Κυρία εἶχα μαμμὰ, ποὺ εἶχε γύρω ἀπ' τὰ σπῆρα τῆς λαμὰ μὴ χαιδίαρον γούνα παχουλὴ.

Εἶχε χτένες, γάντια, ἕνα σωρὸν, φτερωτὰ καπέλα μυτερά, φλογουρίνια, ἅ! τί γυαλιστερά, — σὰ Βασιλοπούλα ἄλλον καιρὸ!

Μὰ τὰ χεῖλια, τὰ μαλλιά τῆς, τὰ γλυκὰ τὰ στολίδια, τὰ φανταχτερά, τῆς τὰ πῆραν πίσω, στὴ σειρά, σὰ νὰ τὰ χροῦσθω δανεικά...

Κι' εἶν' ἕνα κακὸ καθημερινόν, κι' εἶν' ἐκεῖνὴ ξέννοιαστὴ πολὺ, κι' ἔχω ἐγὼ τὴν πίκρα τῆς διπλῆς ποῦ, γι' αὐτὴν, τὸν πόνο τῆς πονοῦ.

Κάθε μὴ Πρωτοχρονιά, μὰ καὶ μετὰ μὲς σὰ ἐμπορικὰ τόξα νὰ βρῶ νὰ τῆς πάρω τὸ χαμένο θησαυρὸν, νὰ τῆς τὸν χαρίσω μπανάρι.

Κρίμας! τέτοιο δῶρον ποῦθενά! Νάνα ἀνεύρετο, νάνα ἀφαντὸ ἀπὸ δῶ, νάμα ἀνάξιος πιά νὰ τῆς ἰδῶ νὰ φορᾷ τὴ νεότητὴ τῆς ξανά!..

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. Α. ΖΕΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Καὶ σὲ λίγο ξεθαρρεύτηκε νὰ τὴ ρωτήσῃ:

— Βασιλική, μὴν ξέρῃς νὰ ρμῆγῃς ἀγελάδες;

— Ἐρῶ λέει; ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα. Καὶ μόνον νὰ ρμῆγῃ ξέρω; Ἡ μάννα μου μ' ἔμαθε νὰ κάνω βούτυρον, τυρὶ, ἀπ' ὅλα. Καμμιὰ φορὰ ποὺ λείπει ἀπ' τὸ σπῆτι, ἐγὼ κάνω ὅλες τίς δουλειές.

— Ἐρεῖς κιόλα νὰ μαγερεύῃς;

— Ἀμὴ πῶς; Ἐρῶ καὶ κάνω κρέας με χόρτα, στυφάδο, γιουβέτσι, ὅτι θές!

— Ἀχ, Βασιλική μου! πῶς ἤθελα νὰ μάθω κι' ἐγὼ νὰ ρμῆγῃ καὶ νὰ μαγερεύω!..

— Δὲν μαθαίνονται ὅλα ἔτσι μονο-

— Πᾶμε, εἶπε κι' ἡ Βασιλική.

Τί; ἀλήθεια; Ὅα ἔπαιρναν τώρα τὴν Ἀνθούλα μαζί τους; Καὶ θάβλεπε ἡ μικρὴ τὴ μάννα τοῦ Γιάννου, τὸ σπῆτι τους, τὴν καρακάξα, ὅλα; Ἀ, τί χαρά! πῶς χοροπηδοῦσε ἡ καρδιά τῆς στὸ σπῆτός τῆς! Σὰν ὄνειρον τῆς φαινόταν! Κι' ὅμως ἦταν ἀλήθεια. Νά, ξεκίνησαν κιόλα κι' οἱ τρεῖς...

**

Τὸ σπῆτι τοῦ Γιάννου βρισκόταν ὡς ἕνα χιλιόμετρο μακριὰ ἀπὸ τὸ λιβάδι ὅπου ἔδωσαν οἱ ἀγελάδες.

Ὁ Γιάννης κι' ἡ Βασιλικὴ κουδένταζαν στὸ δρόμον, ἀλλὰ ἡ Ἀνθούλα ἀκολουθοῦσε σιωπηλῇ. Γιατ' ἡ συγκίνησή τῆς ἦταν μεγάλη. Ἐδῶλεπε μπροστά τῆς ἕνα ὠραῖο δρόμον ποὺ ποτὲ τῆς δὲν τὸν εἶχε περάσει. Ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη εἶχε ψηλὰ καστανιῆς με χοντροὺς κορμούς, ποὺ φαινόταν γέριες καὶ μερι-

σκυλο κείνο νὰ τρέχῃ κατὰ πάνω τους. Ὁ Γιάννης τότε τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸνα χέρι, ἡ Βασιλικὴ ἀπὸ τᾶλλο, κι' ἔτσι «ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει» ἡ Ἀνθούλα μπῆκε στὸ σπῆτι τοῦ φίλου τῆς.

Ἡ νοικοκυρὰ δὲν ἦταν ἐκεῖ.

— Θάναί στὸ σταῦλον, εἶπε ἡ Βασιλική, καὶ θὰ περιποιητῇ τὰ δυὸ μικρά μας μοσχάρια. Ἐλα, Ἀνθούλα! Σήμερα θάρχισῃ τὸ μάθημα!

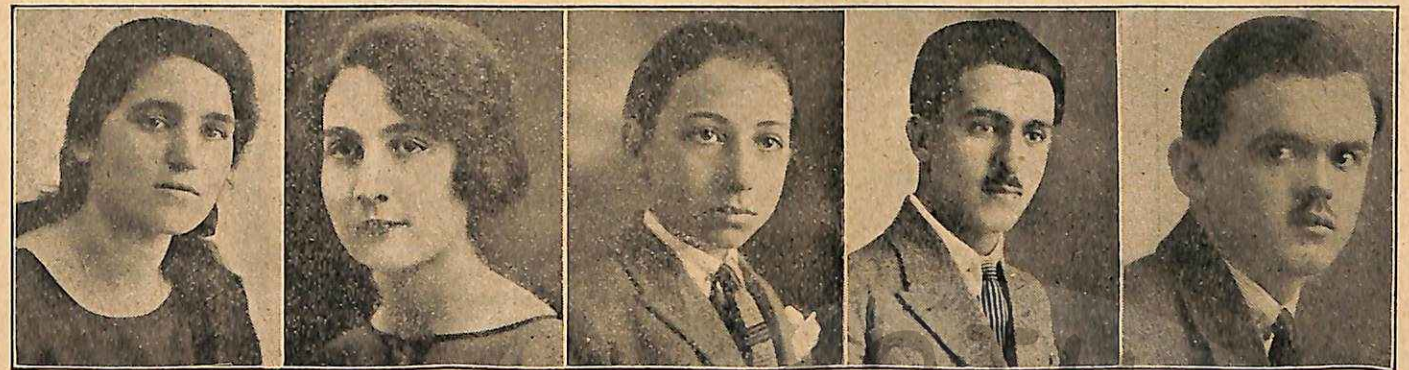
Τὰ παιδιὰ πέρασαν στὴν αὐλὴ, ἀλλὰ μόλις δρασκέλισαν τὸ κατώφλι, πληθος περιστέρια πέταξαν καὶ κάθησαν στὸ κεφάλι, τοὺς ὅμως καὶ τὰ χέρια τῆς Βασιλικῆς.

— Μὴν κάνετ' ἔτσι, περιστεράκια μου, τοὺς εἶπε ἡ κοπέλλα, καὶ δὲν ἤρθε ἀκόμα ἡ ὥρα γιὰ νὰ φάτε!..

Καὶ κουνιόταν γιὰ νὰ φύγουν τὰ πουλιά, μὰ κείνα ξαναγύριζαν καὶ τῆς τιμποῦσαν μετὰ τὴ μύτη τους τὸ λαϊμό

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

1) ΣΟΦΙΑ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ (Λυγαριά) ἐν Μυτιλήνῃ. Β' Βραβεῖον 20οῦ Διαγωνισμοῦ Ἑσπαθώματος. — 2) ΕΥΓΕΝΙΑ Μ. ΤΥΜΒΙΟΥ (Νεφέλη) ἐν Λευκωσίᾳ Κύπρου. Β' Βραβεῖον 20οῦ Διαγωνισμοῦ Ἑσπαθώματος. — 3) ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΙΜΟΥ ΜΕΝΑΡΔΟΣ (Θορηκὴν Ἀβέρωφ) ἐν Ἀθήναις. Α' Βραβεῖον 20οῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. — 4) ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗΣ (Τραγοῦδι τῆς Ἐνώσεως) ἐν Λευκωσίᾳ Κύπρου. Α' Βραβεῖον 194ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. — 5) ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Θ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ (Λίγθοσανδρὸς) ἐκ Πηδᾶσου Γορτυνίας. Α' Βραβεῖον 186ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

μῆς, γιὰτὶ κάθε πρᾶγμα θέλει τὸν καιρὸν του. Μπορῶ ὅμως ἐγὼ νὰ σὲ μάθω πρῶτα πρῶτα νὰ ρμῆγῃς ἀγελάδες; ὕστερα, ἀγάλλι ἀγάλλι, νὰ μαγερεύῃς; κι' ἔτσι θὰ ξέρῃς νὰ κάνῃς φαί τοῦ πατέρα σου.

— Ἀλήθεια;.. ὦ, πῶς θὰ χαιρόταν ὁ καημένος!.. Μὰ δὲ μοῦ λὲς ποῦ θὰ μοῦ τὰ μάθῃς ὅλ' αὐτά;

— Τὸ μόνον εύκολον, Ἀνθούλα μου. Στὸ σπῆτι μας, ποῦ ἄλλου; Ἡ μάννα μου θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ, γιὰτὶ θέλει νὰ κάνουμε πάντα τὸ καλὸ ποὺ βγαίνει ἀπ' τὸ χέρι μας.

— Ἐρεῖς τί λέω; εἶπε ὁ Γιάννης ποὺ ὡς τώρα ἄκουγε μόνον τὴν ὁμιλίαν. Νὰ βάλουμε τὴν Κοκκίνην νὰ βόσκη μετὰς ἀγελάδες μας; μὴ γελᾷ παραπάνω, μὴ παρακάτω, σ' ἕνα λιβάδι δὲν θὰ πῇ τίποτα. Ἡ Ἀστέρω θάρχῃ μαζί μας. Ἐχομε ἕξ ὥρες ὡς τὸ βράδυ. Ἐλα, Ἀνθούλα, πᾶμε στὸ σπῆτι.

κὰς μισοξεραμμένες. Ἐνὰ δασάκι ἀπὸ πεύκα πρασίניζε καὶ κοντά. Ὁ Γιάννης καὶ τὰ δυὸ κορίτσια μπῆκαν ἀπὸ ἕνα μονοπάτι σ' αὐτὸν τὸν πευκῶνα κι' ὅταν βγῆκαν, ἡ Ἀνθούλα εἶδε μπροστά τῆς μὴ μεγάλη ἔκταση ἀπὸ χωράφια καλλιεργημένα, ὅπου τὰ στάχυα κυματίζαν μεστὰ καὶ χρυσοπράσινα, ὑποσχόμενα πλούσιον θέρος. Περ' ἀπὸ τὰ χωράφια, ἀπλωνόταν ἕνα λιβάδι, ποὺ τὸ πότιζε ἕνα ρυάκι κι' εἶχε στίς ἄκρες του ἴσιες λεύκες με φύλλα σὰν ἀσημένια. Τέλος φάνηκε καὶ τὸ σπῆτι, τριγυρισμένο ἀπὸ καρυδιᾶς καὶ τὰ γαυγίσματα ἐνδὸς σκύλου εἰδοποίησαν τὴ νοικοκυρὰ πῶς ἔφταναν ἐπισκέψεις.

Μὰ ὅταν ἐγνώρισε τὸ Γιάννη, ὁ σκύλος ἔτρεξε κοντὰ του πηδώντας μετὰ χαρὰ.

— Πίσω, Καραφωτιά! δὲ βλέπεις πῶς φοβᾶται ἡ Ἀνθούλα;

— Πραγματικῶς ἡ μικρὴ κρύφτηκε πίσω ἀπ' τὴ Βασιλικὴ ἅμα εἶδε τὸ μαντρό-

τῆς ἢ τὰ χέρια τῆς, κι' ἐφώναζαν, καὶ πετοῦσαν χάμω, κι' ἀπλωναν τὰ φτερά τους κι' ἔκαναν κάθε εἶδους παιχνίδια, γιὰ νὰ τῆς δείξουν τὴν ἀγάπην τους.

— Τί ὁμορφα, τί ὁμορφα! ἔλεγε ἡ Ἀνθούλα. Νάχα κι' ἐγὼ τέτοια ὠραῖα περιστεράκια!..

— Ἐλάτε! δὲν ἤρθαμ' ἐδῶ γιὰ παιχνίδια, ἤρθαμε γιὰ δουλειά! φώναξε ἡ Βασιλική.

— Ἀ! σεῖς εἰσάστε, παιδιὰ; εἶπε ἡ μητέρα, ποὺ πραγματικῶς βρισκόταν στὸ σταῦλον. Καὶ τί κοριτσάκι εἶν' αὐτὸ ποὺ μοῦ φέρνετε;

— Εἶναι φιλενάδα μας, μάννα! ἀποκρίθηκε ὁ Γιάννης.

Κι' ἀφοῦ σύστησε τὴν Ἀνθούλα μετὰ θερμότερα λόγια, εἶπε πῶς τὴν εἶχαν φέρει γιὰ νὰ τῆς δείξουν νὰ κάνῃ δουλειὰς τοῦ σπιτιοῦ καὶ νὰ γίνῃ καλὴ νοικοκυρὰ ὅπως ἐπιθυμοῦσε.

(Ἀκολουθεῖ)

λαν, Δεσπτήν Μαργαρίταν, Ἄλ
κησιν κλ. κλ.

Ἐθνικὴν Πίστιν, Ἀκλόνητον
Βράχον, Χείμαρρον, Πανοῦργον
Ὀδυσσεά (ἔστειλα).

Εἰς ὁδὸς ἐπιστολὰς ἔλαβη μετὰ
τὴν 7 'Ιανουαρίου, θίπνιτήσω
στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 212ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 12 Μαρτίου.

79. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτο μου μὴ πρόθεσι,
Στ' ἄλλο κάτι θὰ κλείσῃς...
Στ' ὅλο τις τελευταῖες του
Γράφει κανεὶς θελήσεις.

Ρεζίκα

80. Δεξιόγραφος μετ' ἀναγραμ- ματισμοῦ

Ζῶ μνηραστικὸ
Τάναγραμματοῖς,
Κάποινα μου συγγένισσα
Πλάι τοῦ καθίζω
Κί' σ' οὐτὰ μαζὶ τὰ δυό
Τί θαρρεῖς πῶς εἶδα;
Πάλι μνηραστικὸ,
Ἄλλὰ μυθολογικὸ
Ἡ... κ' ἐφημερίδα.

Μεγάλη Ἑλλάς

81. Συλλαβογράφος

Ἄν δυὸ σύμφωνα ἐνώσης
Μὲ μιὰ νῆσον στὸ Αἰγαῖο,
Σοφὸν ἄνδρα θὰ δηλώσης
Παλαιὸ Μυτιληναῖο.

Ροβέρτος Κόρτσις

82. Αἵνιγμα

Πῶς θὰ μπορούσες ἄθροισμα
Μονάδι νὰ μᾶς δώσης,
Ἄν πέντε δόξακι, σωστά
Μ' ἄλλα πενήντα ἐνώσης;

Ἰωάννα Δάκη

83. Ἀσπὴρ

* * *
Καθέτος, ἐνδοξος νῆ-
σος· ὀριζοντίως, ζῶ-
ν θαλάσσιον· δια-
γωνίως, ἐνδύξον χω-
ρίον τῆς Ἀττικῆς καὶ
ποταμὸς τῆς Γαλ-
λίας.

Διαβολόπαιδο

84. Κρυπτογραφικὸν

12345675189 = Θηρίον.
2689 = Θέα.
345739 = Ἀκολουθεῖ.
45639 = Νῆσος.
5645 = Ὅργανον.
63739 = Νῆσος.
75185 = Ἄνθος.
84439 = Ζῶον.
9567289 = Ἀρχ. πόλις.

Ἀκαλανδὶς

85—89. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος
ἐκείνης τῶν κάτωθι λέξεων δι-
ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τὸν αὐτοῦ,
νὰ σχηματισθῶν ἀνεῦ ἀναγραμ-
ματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις·
μὴν, θρόνος, μῦθος, μῦλος, μάλῃ.

Χρίστος Α. Ριζόπουλος

90. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζη-
τουμένων λέξεων ἀποτελοῦν θη-
ρίον, τὰ διῦτερα γράμματα πόλιν
τῆς Ἑλλάδος:

1, Μοῖρα· 2, Μυθολογικὸν τέ-
ρας· 3, Αἰσθητήριον· 4, Προ-
φήτης.

Γ. Α. Παυλίδης

ΤΟ ΩΡΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Εἶναι ὁ τελευταῖος ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΤΟΜΟΣ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΟΥ 1923

Μὲ τις 400 σελίδες του.—Μὲ τις 250 εἰκόνες του.—Μὲ τὴ «Μικρὴ Βασίλισσα».—
Μὲ τὸ «Βράχο τῶν Γλάρων».—Μὲ τὸν «Τοτὸ καὶ τὴ Ρηνούλα».—Μὲ τὸ «Γυ-
ρεύοντας Τύχη...».—Μὲ 50 «Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές».—Καὶ μὲ ἀμέτρητα ἄλλα
διηγήματα, παραμῦθια, ποιήματα κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ Ἀρραφὸς δρ. 47.—(καὶ ταχυδρ. 49 διὰ τὸ Ἑσῶτ. καὶ 59 διὰ τὸ Ἐξῶτ.)
Ραμμένος δρ. 50.—(καὶ ταχυδρ. 55 διὰ τὸ Ἑσῶτ. καὶ 62 διὰ τὸ Ἐξῶτ.)

91. Φωνηεντόλιπον.

Μν πς—μπ—τ—πγδ
Γ—ν—μν—κς—μπ

Τρελλὸς Ἀέρας

92. Γρίφος

1923

1924

Ἰαρ

ι

ι

τε

ι

ι

Ζυγισμὸς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

93. Ἀκροστιχίς

Νὰ εὐρεθοῦν ἀντίστοιχοι γαλ-
λικοὶ τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦται,
ὥστε τάχιστα τῶν νάποτελοῦν
Κράτος τῆς Εὐρώπης:
Ἰσότης, σοφός, πρόβλησις, βδε-
λυρός, παγετός, ῥώθων, ἀποτύ-
πωμα.

Ἰωάν. Α. Χονδρογιάννης

94. Metagramme

Avec mon T, je suis
Une partie de la maison;
Sans T, je deviens
Tout simplement un pronom.

(Πρωτότυπος) Ἀσπὴρ Καμῆλια

Παρόδραμα:—Τῆς ὑπ' ἀριθ.

23 Ἀκροστιχίδος δι' Ἀναγραμμα-
τισμοῦ τοῦ 2ου φύλλου, αἱ ζητού-
μεναι λέξεις εἶναι τέσσαρες ὡς
ἑξῆς:

1, Συστατικὸ τοῦ σώματος, στε-
ρεά. 2, Σημεῖον τῆς στίξεως· 3,
Ὅπλον ἀγέμαχον· 4, Ὅπλον
ἀμυντικόν.

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 37

482 Κεφαλληνία (κεφαλὴ, νῆ,
ἀ.)—483. Φάλαρις (φᾶ, λᾶ, ρίς.)
—484. Ἀντιόπη—Ἀντιλόπη.—485.
Ἄστα ἄστα.

486. ΣΙΑΜ 487. ΚΑΡΧΗΛΩΝ

Ι Ι ("Ἀδανα, ρακή,

Β Α Α Δ χήν, Ἡρώ, Δών,

Η Α ὠρα, νάρκη.)—

Ρ Ι Ο Ν 488—492. Διὰ τοῦ

Ι Ο Α: χαλβάς, σαλά-

Δ Ι Ω Ν τα, κάμαρα, πα-

τάτα, κατάρα.—493. ΠΙΝΔΑΡΟΣ

(Πλούτων, Ἰούδας, Νηρέυς, Δή-

μητρα, Ἀναξαγόρας, Ρωσσία, Ὁ-

ράτιος, Σέραπης.)—494. Τῶν φρο-

νίμων τὰ παῖδια πρὶν πενιάσουν

μαγειρεύουν.—495. Προσβύτερον

σέβρον (πρ' ἐς βι-τε-ρων σέ βου.)

—496. Mars qui est dieu de

la Guerre.—497. Indes, Seine.

Etain, Nîmes.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ
ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τί-
μημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40
λεπτά ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα
λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 60.
Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2.
Ἡ προσληφθεὶς εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ'—163)

ἈΛΛΗΛΟΓΡΑΦΟΥΜΕ μὲ 84 τὰ Διαπλάσ-
σουμε ἰδίως τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἀνταλ-
λάσσουμε ΚΑΡΤΕΣ καὶ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ.
Δίσις: (ΚΔ—147) ἀγγελίας.—ΔΙΑΒΟΛΟ-
ΠΑΙΔΟ, ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ.

(ΚΔ'—164)

Νεφέλη, Μιρόζα. ἀνταλλάσσουμε Μ.
Μ; Στείλω πρώτη. Ἀλληλογραφεύ-
με.—MONTAIN.

(ΚΔ'—165)

Ἀκυρὸν διαγωνισμὸν μου ἔνεκα ἀνε-
παρκῶν ἀπαντήσεων.
Π. Οἰκονομόπουλος

(ΚΔ'—166)

Ἀστυνομικοὶ Ἀθηναῖοι, στείλιτε τὰ
λαγωνικά νὰ ψάξουν νὰ βροῦν τὴν
ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΣΙΛΟΥΕΤΤΑ.

(ΚΔ'—167, καθυστερήσας)

ΣΚΛΑΒΑ, στὴ γιορτὴ σου, τίς θερμότε-
ρες εὐχὲς μου. ΜΙΜΟΖΑ

(ΚΔ'—168)

ΨΗΛΑ,
στὴν παγωμένη Ρουμανία ποῦ
βροῦσονται δίχως συντροφίαν, θάθελα
νάχω γιὰ συντροφίαν μου τὴν ἀλληλο-
γραφίαν. Γιὰ τοῦτο σοὶ καὶ δὲς θέλουν
μποροῦν νὰλλάξουν μαζί μου κάρτες
καλλιτεχνικὰς.

ΖΗΤΩ
τίς συστάσεις τῶν παλῶν μου γνω-
ρίμων τῆς ἀλλαγῆς, γιὰ νὰ ἐξακολου-
θήσουμε.

ΕΛΠΙΔΟΠΛΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ

Jon Argamis, Potulici 39 (Etaf)

Galatz (Roumanie)

(ΚΔ'—169)

Ἀστυνομικοὶ, ντέτεκτιβ, Σύλλογοι καὶ
Διαπλάσσοι, ἀνακαλύψτε με. Ἐμ-
πρός!

(ΚΔ'—170)

Ἀπλάσσοι, μὴ λησμονεῖτε τόν:
ΘΥΓΑΛΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ
καὶ τὸν διαγωνισμὸν του (ΚΔ—40).

(ΚΔ'—171)

Ἀπλάσσοι, δὲς οἱ ἔχοντες ἄλ-
τρονιστικὰς φυγὰς, ψηφίσατε τὸ
ιδεώδες καὶ πατριωτικὸν ψευδώνυμον:

ΕΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ὑποστηρίζεται ὑπὸ τῶν Συλλόγων:
«Κωνσταντινουπόλεως», «Ἑλληνόπολεως»,
«Θεσσαλονίκης», «Ἀθηναίων», «Διαπλάσσοι»,
«Ἀστυνομία».

(ΚΔ'—173)

«ΦΕΙΔΩΤΟΣ ΒΟΣΠΟΡΟΣ»,

ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΡΓΟΧΕΙΡΩΝ

Προκηρυσσόμεν διαγωνισμὸν βυζαν-
τινῶν σχεδίων διὰ ἐκτελεσμὸν ἐργο-
χειρῶν. Θὰ χρηματοδοτηθῶν διὰ τὰ
προσφυγόπουλα. Συμμετοχὴ 50 λεπτῶν.
Βραβεῖα 3. Προθεσμία 1η Μαρτίου.
Δίσις: φύλλον 5ον (ΚΔ—121). Ἐμπρός,
δίδει καὶ δὲς στείλατε σ' αὐτὸν τὸν
πρωτότυπον διαγωνισμὸν.

(ΚΔ'—174)

Θάλασσα, Ἀγριοκάστιον, Καραμελί-
τσα, Ἰδεολογίαις, Ἰδιότροποι Ἀδιν-
γανίς, Γελασμία, Κυκλαμία, ἀλληλο-
γραφούμε; Δίσις: (ΚΔ—95).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

(ΚΔ'—174α)

Εἰσερχόμενος πρώτην φοράν εἰς τὸ
σαλόνιον τῆς Διαπλάσεως ἀσπάζο-
μαι πάντας.

Μίνως

(ΚΔ'—175)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, προκηρυσσόμενες δια-
γωνισμὸν καλλιτεχν. καρτῶν, ἔχο-
μεν 6 ἀριστα βραβεῖα. Μιρόζα, Ὁρε-
σίβις, Σμύρνη, ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ στείλατε.
Δίσις: Δημ. Ζέρβαν, Μεγάλου Ἀλεξάν-
δρου 48, Ἀθήνας.

ΕΘΝΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ, ΒΑΡΒΑΡΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΑΣ

(ΚΔ—175α)

Θεῖνη Μάννας, Χείμαρρε, Κορυφὴ
τοῦ Ὀλύμπου, Πικρὴ Σκλαβιά,
σὰς ψηφίσαιμε. Θὰ διαγωνισθῇτε.
(ΚΔ—130).

ΠΑΝ Ο ΟΡΕΣΙΒΕΙΟΣ, ΔΡΥΑΣ Η ΠΙΝΔΑ

(ΚΔ'—176)

Κ' ἐγὼ ἐπίσης, Τριανταφυλ. Μπονκε-
τάκι... Σ' ἄρεσε τὸ «Νέκταρ»;
Παναχτοῦ Παρῶν

(ΚΔ'—177)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ Κάρτ-ποστάλ, Μ. Μυστι-
κῶν, Δηγημάτων καὶ Ποιημάτων.
Συμμετοχὴ δωρεάν. Βραβεῖα 6000.
Προθεσμία μέχρι 15 Φεβρουαρίου. Δίσις:
Γεώργ. Μίσον, Ἀκροπόλεως 13 Θεσ-
σαλονίκην.

(ΚΔ'—178)

ΜΕΓΑΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ἘΝΝΕΑ ΜΟΥΣΑΙ,

Δρᾶσι λίαν προσεχῶς. Ὑποστηρίζει
τὸ πατριωτικὸν καὶ ιδεώδες ψευ-
δώνυμον τοῦ Προέδρου του:

ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ,

(ΚΔ—179)

ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ,

ΣΥΛΛΟΓΟΙ: Ἐλπίς, Φειδωδὲς Βό-
σπορος, Σωκράτης, Εὐρύππος, Συνα-
δέλφωσι, Ὁδρανός, Κωνσταντινουπό-
λεως, Πειραιῶν Ὀμοσπονδία, Ἑλληνικὴ
Ἐπανάστασις, Κρήτη, Νεοελληνικὸς
Σύνδεσμος, Ἑλληνόπολις, Διαπλάσσοι,
Ἀστυνομία, Τίταν, Ἀναγέννησις καὶ
λοιποὶ, ψηφίσατε τὸ πατριωτικὸν καὶ
ιδεώδες ψευδώνυμον.

ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ,

Ὅλα τὰ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ καὶ οἱ ΔΙΑΠΛΑ-
ΣΟΠΟΥΛΕΣ πρέπει νὰ τὴν ψηφίσουν. «ΤΡΑ-
ΠΟΥΛΑ», «ΞΑΝΘΙΑ ΛΑΜΙΑ», θεμὰ σὰς ἐ-
χαριστῶ. ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ Ζητῶ τὴν ἐγγενῆ
ὑποστηρίξιν σας! Μὲ χίλιες εὐχαριστίας

ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

(ΚΔ—180)

Ἀπλάσσοι, ψηφίσατε τὸ πατριω-
τικὸν ψευδώνυμον

ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

Προσφυγόπουλα, Παναχτοῦ Παρῶν,
Ἄσμα τ' Ἠλίου, Διαβολόπαιδο, Ἑλλήν-
Χόμα, Τεμπέλα, Μάγισσα, Πανοῦλα,
Πικρὴ Σκλαβιά, Ἀθάνατη Ἑλλάς,
Υἱὸ τοῦ Ταυρότου, Σύλλογοι: Εὐρύππος,
Τράπουλα, Συναδέλφωσι, Ἐλπίς, Σω-
κράτης,

ΖΗΤΩ ΤΗΝ ΨΗΦΟ ΣΑΣ

(ΚΔ—181)

Ἀρεμίς, Εὐρύπλη, Βιντόν, Γαλαξία,
Ἀσφαιτοπαδοῦσα, Φλαῖβε, Μον-
ταῖν, Ἀετομάχης, Ἀμαζόν, Ἐξηνταβί-
λῃν, Κουνοῦλα, Δισκοβόλε, Γιαγιά-
περ, Γκαῖρον, Ἀετὶδὺς, Ἀγριοδόδο,
Νανότα, Τεμπέλα, Ἡλεκτρα, Ἀνδοῦ-
λα, Γασεμί, Ἑλληνόπολις, Σαβλό, Ἰω-
σηφία, Φωφῶ, Τεσμεριωτόπουλο,
Μαραθωνμάχης, Ἐλευθερία, Ἀγριο-
κροῖο, Νέαιρα, Κικινιένης, Ναπολέων,
Γιουντένεμερλίνης: Ἀλληλογραφεῖτε

ΠΑΝΟΥΚΛΑ, ΣΜΥΡΝΗ

(ΚΔ—182)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ»,

Ἀντιπρόσωποι: Σύρου: Ἀνδριώτης-Συ-
ριανός, Θεσπρόνης: Ἀβραμίδης. Ὑ-
ποστηρίζετε τὰ πάροχα ψευδώνυμα:

ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ ΠΟΛΙΣ